

LA BICICLETA
NEGRA

L'EXTRAORDINARI VIATGE DE LA JOVE SENSE RECORDS

Mariló Álvarez Sanchis

Il·lustracions de María Brenn

TÀNDEM

En una assolellada vall al peu de les Muntanyes Colossals s'assentava Vila Serena, un poblet situat a la vora del Llac Transparent. La localitat s'anomenava així per la pau que regnava en els seus carrers empedrats, esguitats per banderoles que onejaven en el vent del matí. Un lloc fet de cases de pedra amb murs gruixuts i xemeneies altes que protegien els seus habitants del fred.

En una d'elles vivia Yara, una jove d'onze anys i cabells rojos com el foc. Passava el dia ajudant la seua mare a tindre cura dels animals de la granja i protegint-los de les malifetes de les fades i altres criatures màgiques. Quan tenia temps lliure, a Yara li agradava xapotejar en l'aigua gelada de la llacuna, sentint les punxades del fred. Nadava fins que els músculs li feien tant de mal que no podia seguir i, aleshores, es tombava a la ribera, on deixava que els rajos del sol l'eixugaren.

Així i tot, quan Yara va despertar aquell matí d'estiu, era incapaç de recordar res de tot açò. Va obrir els ulls i va parpellejar, intentant espavilar-se. El sol entrava per la finestra, il·luminant l'habitació moblada amb un llit, una taula amb una cadira, un armari, un espill i, per últim, una estora coberta de roba bruta. Alarmada, va descobrir que no reconeixia els objectes que l'envoltaven. És més: no sabia on estava.

Es va posar dreta i va recórrer el dormitori, buscant alguna cosa que li fora familiar, sense sort. Estava tan espantada i enfadada que va colpejar l'escriptori. En aquell moment, va entropessar amb el seu reflex a l'espill. En veure la imatge, va botar i es va girar, buscant la xica de cabells rojos que la mirava aterrida. Però allí no hi havia ningú més. Estava sola.

–Soc jo? –va xiuxiuejar.

Va acostar la mà al vidre i la jove pèl-roja va fer el mateix. Es movia al mateix temps que ella i l'expressió del seu rostre canviava quan ho feia la seua.

–No sé qui soc... –es va lamentar, donant-li l'esquena a l'espill i deixant-se caure a la cadira.

No recordava res del que havia passat abans de despertar-se, i tampoc sabia qui era o com s'anomenava. Era com si algú li haguera esborrat la memòria.

–Primer, he de descobrir on estic –va decidir.

Va obrir l'armari i va trobar uns pantalons i un suèter que semblaven de la seua talla. En posar-se'ls, va comprovar que li anaven perfectes. Al costat del llit va trobar un parell de sabatilles i se les va calçar.

Ja vestida, es va abocar a la porta. L'habitació donava a un corredor curt que desembocava en unes escales de fusta. Va avançar en silenci, sense fer soroll. Els escalons cruixien amb cada passa. Tenia por que la descobriren i li preguntaren qui era i què feia allí. Què respondria, si no ho sabia?

El pis de baix era tan assolellat com el de dalt, i estava cobert per una moqueta suau. Se sentia la veu potent d'un locutor de ràdio: «El conseller de Criatures i Éssers Fantàstics ha remarcat hui que no cediran davant les demandes dels *goblins...*».

Davant d'ella podia veure l'entrada de la casa. Va decidir eixir a investigar on es trobava exactament però, quan va allargar el braç cap al pom, va escoltar una veu alegre passada enllà:

–Estimada, on vas tan matí? No prefereixes menjar alguna cosa abans d'eixir?

Yara va quedar paralitzada. No sabia com, però l'havien descoberta. Per un moment, va voler fugir i córrer fins a trobar algun lloc que recordara. Però, davant del seu silenci, la veu es va acostar i se li va plantar darrere.

–Vinga! Què fas ací parada? Se't refredarà el desdijuni.

Yara es va girar i va veure una dona alta, amb els cabells encesos en flames, que la mirava amb un pessic de preocupació als ulls. S'assemblava moltíssim a la xica de l'espill.

–Ma... Mare? –va preguntar, dubtosa.

–Sí, amor? –va respondre ella, tornant a la cuina.

«Així que aquesta és ma mare», va pensar mentre s'acostava lentament a la sala del fons. «Per què no la recorde? Què m'ha passat?», es preguntava.

L'habitació feia olor d'ous fregits i torrades. Allò la va fer adonar-se que tenia fam, i el seu estómac va començar a queixar-se, exigint-li menjar. Va seure a taula i va fer un mos al pa torrat. Deliciós. Estava segura que no havia tastat mai res tan bo, però clar, no recordava cap menjar anterior.

–Veig que t'has alçat amb gana... –li va comentar la dona, mentre ella atacava els ous.

–Em sent com si no haguera menjat en segles –li va explicar, entre queixalada i queixalada.

La mare no li va llevar els ulls de damunt. Quan va haver devorat tot el que hi havia al plat, va tornar a parlar-li:

–Hui et note diferent... Et trobes bé? Potser anit no hauries d’haver-te gitat tan tard...

Yara es va quedar clavada a la cadira, sense saber què respondre. Podia confiar en ella? Podia contar-li el que li passava? Al cap i a la fi, encara que no la recordara, era sa mare. Va decidir arriscar-se.

–Jo... No ho sé. No sé res, en realitat. –Sa mare la mirava sense entendre-la.– Vull dir, quan m’he despertat aquest matí, no he reconegut ni el dormitori, ni la casa... No sé com em diuen ni qui soc, i tampoc em recorde de tu. He vist que ens assemblem i, per això, he suposat que eres ma mare, però no et reconec...

Cada vegada parlava més de pressa, tractant d’explicar-se.

–Què m’ha passat?! Per què em coneixes, però jo a tu no? Per què soc incapaç de recordar res? –va exclamar, enfurida.

Sa mare es va acostar i la va abraçar amb força per tranquil·litzar-la. Yara amb prou faenes podia respirar, però els braços càlids i segurs van aconseguir calmar-la a poc a poc.

–Tot anirà bé –li va assegurar.

La va deixar anar i va seure al seu costat.

–Jo tampoc sé què ha passat, però ho esbrinarem, Yara.

–Yara? –va repetir la jove–. És el meu nom? –Sa mare va assentir, mirant-la amb tristesa.

–Solucionarem aquest embolic –va afirmar, posant-se dreta–. Au, va, et portaré a veure el doctor. De segur que ell sap què fer perquè recuperes la memòria.

